

Arczewski, Krzysztof

Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja 2001-2003) : Wspomnienia pośmiertne : Roman Gułowski (1926-2001)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 64, 47-48

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

7. WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

ROMAN GUTOWSKI (1926–2001)

W dniu 14 stycznia 2001 roku zmarł w Łukowie prof. dr hab. inż. Roman Wojciech Gutowski. Był jednym z najwybitniejszych w Polsce specjalistów z mechaniki analitycznej i teorii stateczności.

Roman Gutowski urodził się 26 lutego 1926 r. w Chorzowie. W 1945 roku zdał maturę w liceum im. St. Staszica w Sosnowcu, a w 1951 r. ukończył studia na AGH w Krakowie. Po krótkim okresie pracy w charakterze asystenta na AGH, w 1951 r. Roman Gutowski wraz ze swoim szefem prof. Stefanem Ziembą został przeniesiony do Katedry Mechaniki i Wytrzymałości Materiałów w nowoutworzonej Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie. W tej uczelni w 1957 r. R. Gutowski uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w 1963 r. habilitował się w AGH. W 1966 r. podejmuje pracę na stanowisku docenta w Katedrze Mechaniki kierowanej przez prof. Władysława Fiszdona na Wydziale Mechanicznym Energetyki i Lotnictwa Politechniki Warszawskiej. Po zmianach organizacyjnych w latach 1968/69 katedra przekształca się w Zakład Mechaniki Instytutu Mechaniki Stosowanej. Zakładem tym Roman Gutowski kieruje w latach 1970–1992. Tytuł naukowy profesora zwyczajnego R. Gutowski otrzymał w 1974 r.

W Politechnice Warszawskiej Roman Gutowski pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji. Przez dwie kadencje w latach 1969–73 był dziekanem Wydziału MEiL, zaś w latach 1987–90 był prorektorem Politechniki. Był aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej. W Towarzystwie tym pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Zarządu Głównego. Działał w Polskim Towarzystwie Fizycznym oraz Międzynarodowym Towarzystwie Matematyka-Mechanika. Dorobek naukowy profesora Romana Gutowskiego liczy 6 monografii (3 współautorskie) oraz blisko 100 publikacji w czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych. Profesor wypromował blisko dwudziestu doktorów, kilku z nich uzyskało habilitacje, a następnie tytuły profesorów. Był nauczycielem akademickim z powołania. Jego wykłady były nie tylko świetnie

skonstruowane pod względem formalnym, ale przy tym zajmujące i niezadko okraszone celnymi dowcipami. Profesor uczył nie tylko studentów i doktorantów, ale poprzez prowadzenie seminariów także współpracowników. W istocie seminaria te były cyklami monograficznych wykładów, które z dużym nakładem pracy przygotowywał Profesor. To właśnie podczas takich seminariów, przy kawie i herbacie serwowanej przez Profesora, w oparach dymu papierosowego (niestety, Profesor był namiętym palaczem) najlepiej można było poznać prawdziwe oblicze szefa. Był on niezwykle pracowity, otwarty na nowe idee, a przede wszystkim dowcipny.

Warto podkreślić, że Profesor interesował się muzyką (sam grał na fortepianie) i literaturą. Czytanie literatury w języku francuskim i angielskim, szczególnie kryminałów, było też Jego sposobem na pogłębienie znajomości języków, które aktualnie przyswajał. Znał ponadto biegle niemiecki i rosyjski.

W pamięci jego licznych wychowanków i współpracowników Profesor pozostanie jako Autorytet naukowy, jako Osoba wymagająca i powszechnie szanowana.

Krzysztof Arczewski

FRANCISZEK SŁAWSKI (1916–2001)

W dniu 19 stycznia 2001 zmarł w Krakowie w wieku 85 lat Franciszek Sławski, wybitny sławista polski, emerytowany profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk, członek czynny Polskiej Akademii Umiejętności, członek Austriackiej i Bułgarskiej Akademii Nauk, doktor honoris causa Uniwersytetów w Sofii i w Łodzi.

Urodził się 13 maja 1916 r. w Kopyńcyczach koło Tarnopola w rodzinie nauczycielskiej. Po ukończeniu gimnazjum w Trembowli w 1934 r. rozpoczął studia slawistyczne i polonistyczne w Uniwersytecie Jagiellońskim, z którym związał się na całe życie. W latach 1934–1937 studiował pod kierunkiem takich wybitnych profesorów krakowskich, jak Kazimierz Nitsch, Tadeusz Lehr-Splawiński, Mieczysław Małecki i Stanisław Pigoń. Jako student trzeciego roku uzyskał dwuletnie stypendium na studia w Bułgarii. Pobyt ten w latach 1937–1938 zdecydował o jednym z jego kierunków badań naukowych – nad językiem bułgarskim i nad pozostałymi językami południowosłowiańskimi.